

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 517/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť Sociálnej poisťovne, ústredia, Ulica 29. augusta 8 a 10, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 320/2011 a jeho uznesením z 29. novembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Sociálnej poisťovne, ústredia, o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júla 2014 doručená sťažnosť Sociálnej poisťovne, ústredia, Ulica 29. augusta 8 a 10 (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu

v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 320/2011 a jeho uznesením z 29. novembra 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že vec sa týka súdneho pracovnoprávneho sporu medzi ňou a J. F. (ďalej len „žalobca“), a takto opisuje skutkový stav: „Dňa 28. marca 2003 bola žalobcovi daná výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Žalobca podal žalobu o neplatnosť výpovede. Okresný súd Lučenec (OS LC) rozsudkom č. k. 6 C/122/2003 zo dňa 14. novembra 2008 rozhodol, že výpoveď je neplatná. Proti rozsudku podala Sociálna poisťovňa odvolanie. KS BB rozsudkom č. k. 17 Co 344/2008 zo dňa 25. marca 2009 odvolaniu Sociálnej poisťovne vyhovel a zmenil rozsudok OS LC tak, že žalobu žalobcu zamietla. Žalobca podal dovolanie. Uznesením č. k. 5 Cdo 42/2010 zo dňa 9. júna 2010 Najvyšší súd Slovenskej republiky (NS SR) zrušil rozsudok KS BB a vec vrátil na ďalšie konanie. KS BB potvrdil rozsudok OS LC č. k. 6 C/122/2003, ktorý nadobudol právoplatnosť 28. apríla 2011, tak že výpoveď je neplatná, pričom je preukázané, že žalobca bol osobne dňa 16. marca 2011 na vyhlásení predmetného rozsudku.“

V súvislosti s výpoveďou z pracovného pomeru podal žalobca aj žalobu o náhradu mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru, pričom vec bola vedená na Okresnom súde Lučenec (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 17 C 55/2004, ako aj žalobu o náhradu stravného, ktorá bola vedená pod sp. zn. 12 C 111/2005. Obe tieto konania boli vzhľadom na prvé rozhodnutie krajského súdu o tom, že výpoveď je platná (rozsudok sp. zn. 17 Co 344/2008 z 25. marca 2009), zastavené. Po tom, ako žalobca podal dovolanie a Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vrátil vec na ďalšie konanie, na ktorom krajský súd rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 6 C 122/2003 zo 14. novembra 2008, že výpoveď z pracovného pomeru daná žalobcovi je neplatná, podal žalobca návrhy na obnovu konania v oboch veciach (o náhradu mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru, ako aj o náhradu stravného).

Ďalej sťažovateľka uvádza, že žalobca podal oba návrhy na obnovu konania v ten istý deň, a poukazuje na to, že „v týchto konaniach sa teda jedná o úplne rovnaký právny aj skutkový základ veci, rozdiel je len v nároku, keď v jednej veci žiada náhradu mzdy a v

druhej náhradu stravného. Účastníci sporu sú tiež totožní, v podstate oba tieto nároky mohol žalobca žiadať aj jedným návrhom, resp. súd mohol vec spojiť.“.

Vo veci návrhu na obnovu konania vo veci náhrady mzdy rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 9 C 120/2011 z 15. augusta 2011 tak, že obnovu konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 17 C 55/2004 (náhrada mzdy) povolil. Rovnako tak urobil okresný súd aj v prípade návrhu na obnovu konania vo veci náhrady stravného, keď uznesením sp. zn. 17 C 119/2011 z 10. novembra 2011 povolil obnovu konania vedeného pod sp. zn. 12 C 111/2005 (náhrada stravného).

Proti predmetným uzneseniam podala sťažovateľka odvolania. Krajský súd rozhodol o prvom odvolaní tak, že uznesením sp. zn. 17 Co 320/2011 z 29. novembra 2011 (sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu) zamietol a potvrdil uznesenie okresného súdu o povolení obnovy konania o náhrade mzdy. O druhom odvolaní (vo veci povolenia obnovy konania vo veci náhrady stravného) krajský súd uznesením sp. zn. 14 Co 36/2012 z 30. januára 2012 rozhodol, že odvolanie sťažovateľky je dôvodné, a zmenil uznesenie okresného súdu o povolení obnovy konania tak, že návrh na obnovu konania o náhradu stravného zamietol.

Týmito dvomi rozhodnutiami krajský súd podľa názoru sťažovateľky v skutkovo a právne rovnakej veci medzi rovnakými účastníkmi konania rozhodol protichodne, pričom *„rozhodnutie oboch senátov KS BB v oboch veciach vychádzalo z posúdenia rovnakej otázky, a to včasnosti podania návrhov na obnovu konania, resp. rozdielneho posúdenia začiatku plynutia subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania. Je nesporné, že rovnaká lehota môže začať plynúť jedine od rovnakého okamihu. Z protichodných rozhodnutí KS BB však vychádza, že predmetná subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania začína plynúť v každom prípade od iného času. (V jednom prípade od právoplatnosti rozhodnutia - toto zákon nevyžaduje, a v druhom prípade od okamihu dozvedenia sa o dôvode - výslovne uvádza zákon (§ 230 ods. 1 OSP)).“.*

Proti sťažnosťou napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového súdu o povolení obnovy konania vo veci náhrady mzdy, podala sťažovateľka dovolanie podľa § 241 ods. 2 písm. c) OSP a predpokladala úspech v dovolacom konaní, v ktorom však najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 3 Cdo 18/2012 z 22. novembra 2012, ktorým dovolanie sťažovateľky odmietol ako neprípustné, teda nezaoberal sa skutkovou podstatou veci. Sťažovateľka preto podala podnet Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) na podanie mimoriadneho dovolania proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 17 Co 320/2011 z 29. novembra 2011. Dňa 9. januára 2013 jej však bolo doručené oznámenie generálnej prokuratúry, *„že po preskúmaní návrhu na podanie mimoriadneho dovolania GP SR nezistila dôvod na podanie mimoriadneho dovolania proti namietanému uzneseniu KS BB (podľa názoru sťažovateľa je protichodnosť dvoch právoplatných rozhodnutí dostatočným dôvodom na podanie mimoriadneho dovolania). Proti vybaveniu podnetu sťažovateľa zo strany GP SR podal dňa 10. januára 2011 sťažovateľ podnet na preskúmanie zákonnosti vybavenia podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. GP SR tento opakovaný podnet opäť vecne neskúmala, nakoľko uplynula lehota jedného roka na podanie mimoriadneho dovolania od právoplatnosti napádaného uznesenia KS BB. Napádaná vec 17 Co/320/2011 bola týmto ukončená, bez toho, aby merito veci skúmal súd vyššej inštancie ako KS BB.“*

V prípade uznesenia krajského súdu sp. zn. 14 Co 36/2012 z 30. januára 2012, ktorým krajský súd zmenil rozhodnutie okresného súdu tak, že obnovu konania o náhradu stravného zamietol, zasa podal v zákonom ustanovenej lehote dovolanie žalobca. Najvyšší súd v predmetnej veci rozhodol uznesením sp. zn. 4 Cdo 232/2012 z 28. apríla 2014 tak, že rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 14 Co 36/2012 z 30. januára 2012 ako vecne správne potvrdil, teda obnovu konania zamietol, čím podľa názoru sťažovateľky *„vyslovil názor, že subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania nemôže v predmetnom prípade plynúť od právoplatnosti rozhodnutia KS BB (ako je napriek právoplatnosti nezákonne rozhodnuté napádaným rozhodnutím KS BB sp. zn. 17 Co/320/2011), ale od okamihu dozvedenia sa o dôvode na podanie návrhu na obnovu konania, tak ako je to výslovne uvedené v § 230 ods. 1 OSP. Žalobca sa o dôvode na podanie návrhu na obnovu konania dozvedel dňa 16. marca 2011, kedy bol osobne na vyhlásení rozsudku, že výpoveď*

z pracovného pomeru je neplatná. Tento rozsudok mu bol doručený dňa 28. apríla 2011, kedy nadobudol právoplatnosť. Oba návrhy na obnovu konania podal žalobca až dňa 28. júla 2011, keď si lehotu nesprávne počítal odo dňa právoplatnosti/doručenia rozhodnutia, výrokom ktorého je dôvod na podanie návrhu na obnovu konania. Nakoľko sa o tomto dôvode (výrok rozhodnutia) dozvedel už dňa 16. marca 2011, právo na podanie návrhu na obnovu konania mu patrilo len do 16. júna 2011. Tým že tieto návrhy na obnovu konania nepodal v tejto lehote, právo na ich podanie mu zaniklo, čo je potvrdené uznesením NS SR sp. zn. 4 Cdo 232/2012. Je preto nevyhnutné odstrániť, resp. napraviť tento protiprávny stav nastolený napádaným rozhodnutím KS BB sp. zn. 17 Co/320/2011.“.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu „sa týka posúdenia dodržania subjektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania (náhrada mzdy z neplatne skončeného pracovného pomeru), keď KS BB v predmetnom rozhodnutí určil, že lehota bola dodržaná. V skutkovo a právne úplne totožnej veci, rovnakých účastníkov konania (náhrada stravného z toho istého neplatne skončeného pracovného pomeru) KS BB v inom senáte rozhodol na základe rovnakého dôvodu, že subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania dodržaná nebola, pričom toto rozhodnutie potvrdil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (NS SR) uznesením sp. zn. 4 Cdo 232/2012, čiže toto rozhodnutie je čo do merita veci preskúmané a rozhodnuté vyššou inštanciou. Oba návrhy na obnovu konania (náhrada mzdy aj náhrada stravného z neplatne skončeného pracovného pomeru) žalobca (J. F. - žalobca v predmetných konaniach o obnovu konania) podával v rovnaký deň, čiže sa subjektívna lehota mala počítat' od rovnakého okamihu, pričom uplynutím tejto lehoty sa právo nepremĺčuje, ale prekluduje, čiže zaniká. Napriek tejto skutočnosti ju rozdielne senáty KS BB počítali odlišne (každý od iného okamihu), čiže vznikli dve protichodné právoplatné rozhodnutia. Je v rozpore so spravodlivosťou, aby v dvoch rovnakých, vzájomne súvisiacich veciach súdy vyniesli protichodné súdne rozhodnutia. Sťažovateľ vyčerpал všetky opravné prostriedky proti rozhodnutiu KS BB sp. zn. 17 Co/320/2011“ a podanie sťažnosti ústavnému súdu považuje za jediný prostriedok nápravy a dosiahnutia spravodlivosti a „rovnako na zjednotenie a úpravu konania v prípadných rovnakých sporoch do budúcnosti“.

Sťažovateľka v predmetnej veci už podala sťažnosť ústavnému súdu, ktorá však bola uznesením sp. zn. II. ÚS 306/2013 z 29. mája 2013 (ďalej len „uznesenie ústavného súdu z 29. mája 2013“), ako uvádza v odôvodnení tejto sťažnosti, „vyhodnotená v časti, v ktorej napádal rozhodnutie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky o nepodaní mimoriadneho dovolania ako zjavne neopodstatnená (toto sa v tejto sťažnosti už nenapáda) a v časti, v ktorej napádal uznesenie KS BB 17 Co/320/2011, bola sťažnosť podaná po uplynutí lehoty na podanie sťažnosti, teda bola odmietnutá ako oneskorene podaná“.

Sťažovateľke z uvedeného vyplýva, že „o pôvodnej sťažnosti sťažovateľa sa rozhodovalo len o podmienkach konania, vzhľadom na čo je táto sťažnosť prípustná, nakoľko iným zásahom došlo k odhaleniu skutočností, ktorými je preukázané, že napádaným rozhodnutím KS BB sp. zn. 17Co/320/2011 došlo k porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľa...“.

Túto (novú sťažnosť) sťažovateľka podáva proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, «ktoré nadobudlo právoplatnosť 5. januára 2012. Dňa 9. júna 2014 bolo však Sociálnej poisťovni doručené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 232/2012, ktorým bolo potvrdené uznesenie KS BB sp. zn. 14 Co/36/2012, ktorým sa z rovnakého skutkového a právneho základu v identickej veci rozhodlo, že návrh na obnovu konania bol podaný oneskorene, teda obnova konania sa žalobcovi nepovoľuje (ďalej len „uznesenie NS SR“) a právo uplynutím tejto lehoty zaniká. Uznesenie NS SR je pritom konečné, nakoľko voči nemu nie je možné podať opravný prostriedok, teda je záväzná. Sťažovateľ sa až dňom doručenia uznesenia NS SR dozvedel, že napádané rozhodnutie KS BB je protizákonné, napriek tomu, že je právoplatné. Skutočnosť, že toto uznesenie je protizákonné je preukázaná práve rozhodnutím KS BB sp. zn. 14 Co/36/2012, ktoré zmenilo rozhodnutie Okresného súdu Lučenec (OS LC) sp. zn. 17 C 119/2011, ktorým bola povolená obnova konania č. 12 C/111/2005. KS BB v uznesení sp. zn. 14 Co/36/2012 zmenil rozhodnutie OS LC tak, že obnova konania sa nepovoľuje, resp. obnova konania sa zamieta. Toto rozhodnutie bolo potvrdené uznesením NS SR sp. zn. 4 Cdo 232/2012.».

Podľa názoru sťažovateľky „uznesenie súdu prvého stupňa ako aj uznesenie odvolacieho súdu (OS LC aj KS BB) vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súdy vo svojich rozhodnutiach považujú za okamih dozvedenia sa o dôvode na podanie návrhu na obnovu konania okamih doručenia rozhodnutia KS BB žalobcovi. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že žalobca bol osobne účastný na pojednávaní KS BB, kde mu bolo oznámené rozhodnutie KS BB, teda oznámený predmetný dôvod na podanie návrhu na obnovu konania a to dňa 16. marca 2011, dňom 28. apríla 2011, kedy mu bolo predmetné rozhodnutie KS BB doručené mu už bolo toto rozhodnutie KS BB známe. Doručením sa dozvedel len o odôvodnení predmetného rozhodnutia KS BB, nie už však o samotnom rozhodnutí KS BB vo výroku ako dôvode na podanie návrhu na obnovu konania.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo (sloboda) Sociálnej poisťovne upravené v čl. 46 a v čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom Krajského súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/320/2011 porušené bolo.

2. Rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 17 Co/320/2011 zo dňa 29. novembra 2011 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Krajskému súdu Banská Bystrica prikazuje obnoviť stav pred porušením základného práva (slobody) a prikazuje, aby vo veci konal v súlade s týmto nálezom.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Vzhľadom na to, že sťažovateľka v petite sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 a čl. 47 ústavy ako celku bez toho, aby špecifikovala odseky, porušenia ktorých namieta, ústavný súd (bez toho, aby ju vyzýval na upresnenie petitu) z odôvodnenia sťažnosti odvodil, že sťažovateľka namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 47 ods. 3 ústavy.

Predmetom sťažnosti je preto namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť v konaní podľa

čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva podľa čl. 47 charty, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 320/2011 a jeho napadnutým uznesením.

Ústavný súd zo svojho uznesenia z 29. mája 2013 zistil, že sťažovateľka ešte v sťažnosti z 15. februára 2013 doručenej ústavnému súdu 22. februára 2013 (na poštovú prepravu podanej 20. februára 2013) namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 320/2011 a jeho napadnutým uznesením. Sťažovateľka pravdepodobne počítala lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu od doručenia oznámenia generálnej prokuratúry č. k. VI/1 Pz 757/12-7 z 9. januára 2013 o nevyužití práva podať návrh na podanie mimoriadneho dovolania, pričom v tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru (napr. II. ÚS 169/06), podľa ktorej mimoriadne opravné prostriedky, ktoré navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a preto nemožno lehotu začať počítať od doručenia takéhoto oznámenia.

Ústavný súd v odôvodnení uznesenia z 29. mája 2013 okrem iného uviedol, že zákonná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie ústavnej sťažnosti ostáva zachovaná aj vo vzťahu k právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu, ak jeho protiústavnosť neodstráni najvyšší súd v rozhodnutí o podanom dovolaní. Najvyšší súd o odmietnutí dovolania sťažovateľky rozhodol uznesením sp. zn. 3 Cdo 18/2012 z 22. novembra 2012 a toto uznesenie bolo sťažovateľke doručené 7. decembra 2012. Z uvedeného teda vyplýva, že sťažovateľka podala sťažnosť v tejto časti zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd s ohľadom na už citované uznesenie ústavného súdu z 29. mája 2013, ktorým bola sťažnosť sťažovateľky z 15. februára 2013, ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 320/2011 a jeho napadnutým uznesením, odmietnutá ako oneskorene podaná, je toho názoru, že sťažnosť sťažovateľky z 10. júla 2014 sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, pričom k splneniu podmienok konania nedošlo (keďže oneskorenosť je neodstrániteľná podmienka konania), čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy odmietol ako neprípustnú.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 47 charty a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že sťažnosť je v tejto časti oneskorene podaná. Nič nemení na tejto skutočnosti ani to, že sťažovateľke bolo uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 232/2012 z 28. apríla 2014 doručené 9. júla 2014, od kedy sa počíta lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto rozhodnutie najvyššieho súdu sa vzťahuje na iné konanie okresného súdu (ako aj krajského súdu), a to na konanie o návrhu na obnovu konania vo veci náhrady stravného, keď uznesením okresného súdu sp. zn. 17 C 119/2011 z 10. novembra 2011 bola povolená obnova konania vedeného pod sp. zn. 12 C 111/2005. Sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu sa vzťahuje na konanie okresného súdu o návrhu na obnovu konania vo veci náhrady mzdy, ktorý uznesením sp. zn. 9 C 120/2011 z 15. augusta 2011 povolil obnovu konania vedeného pod sp. zn. 17 C 55/2004. Pre ústavný súd bolo právne irelevantné, že podľa názoru sťažovateľky mali byť tieto konania spojené alebo mala byť žalobcom podaná jedna žaloba.

Pokiaľ sťažovateľka vo vzťahu k postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 320/2011 a jeho napadnutému uzneseniu namieta, že krajský súd na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dal v predmetnej veci rôznu odpoveď, tvrdiac, že v danom prípade došlo k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia“, ústavný súd poukazuje na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské

práva (ďalej len „ESLP“) Beian v. Rumunsko (č. 1) zo 6. decembra 2007, v ktorom sa okrem iného uvádza, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva).

–
Avšak z hľadiska princípu právnej istoty, ktorý tvorí integrálnu súčasť princípu právneho štátu, je, prirodzene, rozdielnosť judikatúry všeobecných súdov v skutkovo rovnakých, resp. porovnateľných veciach nežiaduca a k jej odstraňovaniu v právnom poriadku Slovenskej republiky slúži mechanizmus zabezpečujúci koherentnosť judikatúry v § 22 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Tento mechanizmus spočíva v inštitúte zverejňovania súdnych rozhodnutí zásadného významu najvyšším súdom a v inštitúte prijímania stanovísk k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov plénom najvyššieho súdu alebo príslušným kolégiom najvyššieho súdu. Z označeného ustanovenia zákona o súdoch vyplýva, že úloha zabezpečovať koherentnosť judikatúry všeobecných súdov je zverená najvyššiemu súdu, a nie ústavnému súdu. V tejto súvislosti ústavný súd konštantne zdôrazňuje, že nie je jeho úlohou zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré podľa zákona o súdoch [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] patrí najvyššiemu súdu (m. m. I. ÚS 17/01, I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09, IV. ÚS 585/2012).

Takto ani rozdielna judikatúra všeobecných súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach nemôže viesť k automatickému záveru o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, prípadne práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka mala možnosť napadnúť postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 320/2011 a jeho napadnuté uznesenie sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy adresovanou ústavnému súdu, čo aj urobila (sťažnosťou z 15. februára 2013) avšak oneskorene, keď lehotu na podanie sťažnosti počítala od doručenia oznámenia generálnej prokuratúry č. k. VI/1 Pz 757/12-7 z 9. januára 2013.

Nad rámec ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poukazuje aj na judikatúru ESLP, podľa ktorej sa tento článok dohovoru nevzťahuje na konanie o návrhu na obnovu konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozhodnutím o civilných právach alebo záväzkoch alebo právoplatným rozhodnutím o oprávnenosti trestného obvinenia (Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. marca 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. septembra 2001, č. 45943/99). Článok 6 ods. 1 dohovoru je aplikovateľný až na obnovené konanie. Ústavný súd vo svojej judikatúre postupuje rovnako a sťažnosti namietajúce porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní o návrhu na obnovu konania odmieta ako zjavne neopodstatnené (napr. I. ÚS 227/2013 a tam uvedená judikatúra).

Pretože sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších jej návrhoch uvedených v sťažnosti (napr. zrušenie napadnutého uznesenia) v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2014